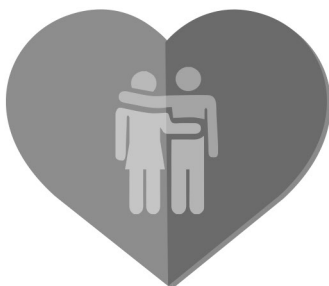
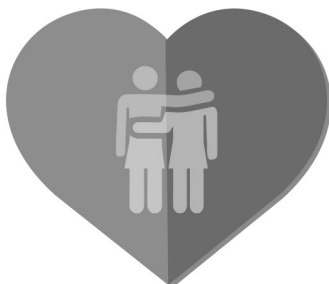
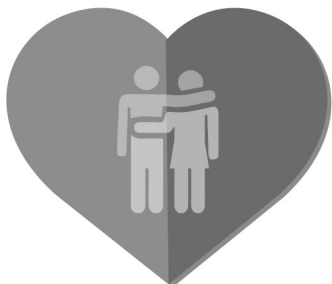

Herman van Wijngaarden

OM HET HART VAN

Pastoraat aan homoseksuele jongeren

HOMO'S

Alle bijbelteksten in dit boek zijn geciteerd vanuit de Herziene StatenVertaling, tenzij anders vermeld.

Gelijktijdig met dit boek verschijnt ook het boek 'Geliefden', van de Amerikaanse theoloog en auteur Preston Sprinkle, bij Uitgeverij Gideon. In dat boek worden de bijbelgedeelten die relevant zijn voor het gesprek over homoseksualiteit uitvoerig bestudeerd en overdacht. In dit boek wordt daarom af en toe naar dat boek verwezen.

OM HET HART VAN HOMO'S

Copyright 2019 © Uitgeverij Gideon

Auteur: Herman van Wijngaarden

Omslagontwerp: Arjen Niezen, Uitgeverij Gideon

Typografie: Coco Bookmedia, Amersfoort

Jaar van uitgave: mei 2019

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-146-0

NUR: 711

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook - behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means - except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

INHOUD

Inleiding door uitgever Gerhard Rijksen 7

- 1 Mijn eigen verhaal 11
- 2 Enkele kaders 19
- 3 Waar hebben we het eigenlijk over? 31
- 4 Luisteren naar homoseksuele jongeren 53
- 5 Homo's in de gemeente 73
- 6 Waar zijn onze homo's? 89
- 7 Wie ben je als pastor? 103
- 8 Het doel van pastorale begeleiding 119
- 9 Het pastorale gesprek 137
- 10 Homoseksualiteit en gemeentebelid 157
- 11 Single-zijn en vriendschap 175
- 12 Het evangelie voor homoseksuele jongeren 193

Aanbevelingen

Om het hart van homo's is voorzichtig waar je voorzichtig moet zijn en tegelijk duidelijk waar je niet onduidelijk mag zijn. Vanuit zijn jarenlange ervaring met pastoraat aan christelijke homo's en lesbiennes en vanuit zijn persoonlijke betrokkenheid trekt Herman van Wijngaarden op met allen die geroepen worden om hen pastoraal te begeleiden. Ook de jongeren zelf en hun ouders zullen zich in deze pastorale handreiking herkennen. Dit prachtige boek geeft pastores houvast op een terrein waarop geestelijke leiding zo hard nodig is. Het bijbels onderwijs over huwelijk en seksualiteit is het uitgangspunt. Tegelijk biedt het ruimte voor homo's om te komen tot een gezonde zelfaankomst. Tussen een volledige acceptatie van homoseksuele relaties en een volstrekte afwijzing van homoseksuele gerichtheid wijst Om het hart van homo's een begaanbare weg. Wie als pastor met homo's mee wil wandelen, moet leren om het hart voor hen te openen. Ik bid en verwacht dat dit boek tot grote zegen zal zijn.

***dr. Henk van den Belt, hoogleraar systematische theologie,
Vrije Universiteit Amsterdam***

Een boek dat recht doet aan het gegeven dat we geschapen zijn met twee oren en één mond. Er wordt geluisterd naar het hart van God en het hart van homo's. Je zult geen versimpelingen en gemakkelijke antwoorden vinden, naar welke kant toe ook. Geen boek om te filteren, maar om van te leren. Voor wie werkzaam is in pastoraat, catechese of onderwijs is dit boek verplichte lectuur. Voor wie de wereld in de kerk te verstikkend is, gaat een venster open om op adem te komen. Met name het hoofdstuk over de betekenis van vriendschap verdient alle aandacht.

***dr. Maarten Kater, hoogleraar praktische theologie,
Theologische Universiteit Apeldoorn***

The background is a dark gray with several lighter gray diagonal stripes. Overlaid on these stripes are several large, faint, light-gray arrows pointing in various directions, creating a sense of movement and focus towards the text.

*De Heere moge je hart
richten op de liefde van
God en op de volharding
van Christus.*

2 THESSALONICENZEN 3:5

HOOFDSTUK 1

MIJN *eigen verhaal*

Er is een Japanse kunstvorm die de schoonheid van imperfectie wil laten zien. Een gebroken schaal is niet waardeloos, maar verdient het om met zorg gerepareerd te worden. Daarvoor wordt dan lijm, gemengd met goudpoeder gebruikt. Het resultaat is een schaal die de herstelde barsten juist extra laat zien, aangezet met kostbaar goud. Omdat de barsten deel uitmaken van de unieke geschiedenis van de schaal, maken ze de schaal alleen maar mooier, zo is de gedachte. Er is schoonheid in gebrokenheid.

Hoewel de oorsprong van deze gedachte in het zen-boeddhisme ligt, wordt ze ook door christenen wel gedeeld. De eerste keer dat ik haar tegenkwam, was in verband met het werk dat ik doe voor Hart van Homo's, een stichting die homoseksualiteit bespreekbaar probeert te maken in behoudende

kerken en gemeenten. Iemand stuurde deze gedachte toe als bemoediging voor al die jongeren die in hun homoseksualiteit geconfronteerd worden met de gebrokenheid van hun bestaan. Gebrokenheid vraagt om herstel. Als dat herstel plaatsvindt met het goud van Gods liefde en genade, zullen de barsten misschien nog wel te zien zijn, maar voegt dat toe aan hun schoonheid voor God.

Ik mag dat soms zien in homoseksuele jongeren die ik tegenkom in de bijbelstudiegroepen van Hart van Homo's. Jongeren die ertoe komen om zich met hun homoseksualiteit helemaal toe te vertrouwen aan Jezus. Meestal gaat daar veel strijd aan vooraf, maar achteraf zien ze dat God daarin voortdurend aan het werk is geweest. Ik denk onder andere aan die jongen die vertelde dat de strijd rond zijn homoseksualiteit hem dichterbij God had gebracht. Hij had God gevonden in zijn gebrokenheid.

Eenzaam zijn

Ik mag het ook zien in mijn eigen leven. Ik ben zelf homoseksueel en zie dat inmiddels als geheele gebrokenheid. Gebrokenheid, omdat ik me niet in staat voel om een man-vrouwrelatie aan te gaan zoals in Genesis 2:24 omschreven wordt. Daarin beantwoordt mijn leven niet aan Gods bedoeling met seksualiteit. Dat laatste geldt overigens niet alleen voor mij. Er is geen enkel mens die wél volledig beantwoordt aan Gods doel met seksualiteit,

ook heteroseksuele mensen doen dat niet. Dat die gebrokenheid bij mij onder andere tot uiting komt in een homoseksuele geaardheid, maakt haar wel meer zichtbaar. Het heeft ook pijn met zich meegebracht. Als ik destijds had kunnen kiezen, had ik er zeker voor gekozen om ‘gewoon’ heteroseksueel te zijn.

De pijn van het homoseksueel zijn betekende voor mij dat het een – bij tijden heftige – strijd is geweest om mijn homoseksuele gevoelens een plaats te geven. Ik heb lang gedacht dat het zondig was om homo te zijn; en dat ik me er niet bij neer mocht leggen dat ik zo was. Ik *moest* streven naar verandering of genezing van mijn seksuele gevoelens.

Daar komt bij dat ik er tot m’n 29e niet over durfde of wilde praten. Alleen een paar vrienden wisten het toen nog maar. Achteraf heeft mij dat enorm gemotiveerd om homoseksuele jongeren te stimuleren dat wél te doen: erover praten! Eenzaam zijn met een geheim dat een grote plaats in je leven inneemt, is verstikkend. Voor mijzelf betekende het onder andere dat ik vrij krampachtig omging met vriendschappen. Ik durfde vrienden niet dichtbij te laten komen en hield zelf ook altijd een zekere en ‘veilige’ afstand.

Gods plan

Toch is het ook *geheelde* gebrokenheid geworden. ‘Geheelde’ betekent niet dat ik geen homoseksuele

gevoelens meer heb. Gelukkig heb ik afstand kunnen nemen van de gedachte dat het zondig is om homo te zijn. Ook in mijn homoseksuele gevoelens zijn er dingen waarvan ik mag genieten.

Het meest helend was de ontdekking dat God een plan met mijn leven heeft – niet *ondanks* mijn homo-zijn, maar *inclusief* mijn homo-zijn. God doet alle dingen meewerken ten goede (Rom. 8:28), ook mijn homo-zijn. Dat betekent niet dat ik nu zeg: 'Hoera, ik ben homo.' Maar ik zeg óók niet meer: 'Help, ik ben homo!' Het is een houding geworden van 'Oké, ik ben dus homo' – wat dan ook de titel geworden is van het boekje dat ik geschreven heb voor homoseksuele jongeren (uitgeverij Jes!).

'Geheeld' betekent dat ik mijn homo-zijn niet hoeft te verbergen. Het heeft mij gemaakt tot wie en wat ik ben. Ik ben er niet trots op, maar ik schaam me er ook niet meer voor. Het draagt zelfs bij aan mijn schoonheid voor God. Ik mag bijvoorbeeld steeds meer leren hoe het is om liefde te uiten in niet-seksuele vriendschapsrelaties. En – om niet méér te noemen – de opgave van het ongetrouwd zijn, wordt steeds meer een gave (wat volgens mij exact is wat Paulus in 1 Kor. 7 bedoelt te zeggen).

Zijn scheepsel

Voor mijzelf is het nooit echt een vraag geweest of ik een seksuele relatie zou aangaan. Het was altijd duidelijk dat ik dat niet zou doen. Dat heeft enerzijds te maken met het traditionele onderwijs van

de kerk over dit onderwerp. 25 jaar geleden was dat nu eenmaal veel vanzelfsprekender dan nu. Later heb ik me natuurlijk wel verdiept in de vraag hoe houdbaar dat onderwijs is, maar dat heeft niet echt geleid tot sterke twijfels daaraan.

Achteraf denk ik dat dit voor een belangrijk deel komt door de bedding waarin dat onderwijs bij mij landde en nog steeds landt. Ik heb het nooit als vreemd of onlogisch gezien dat God van me vraagt om single te blijven. Ik kan dat plaatsen in wat ik verder weet over de goedheid en wijsheid van God en over Zijn weg met mensen. Samengevat zou ik dat willen weergeven met vijf gedachten waar ik nog steeds van harte in geloof:

1. *Het scheepsel zijn van God* – Ik ben ermee opgegroeid: ‘De HEER is God; erkent dat Hij / ons heeft gemaakt (en geenszins wij) / Tot schapen die Hij voedt en weidt, / Een volk, tot Zijnen dienst bereid’ (Psalm 100, vers 2, oude berijming). God heeft het dus in mijn leven voor het zeggen. Hij is de Schepper en ik ben Zijn schepsel. Als schepsel ben ik voor Hem van waarde, maar ik mag mijn ogen er niet voor sluiten dat ik desondanks zondig en beschadigd ben. Dat maakt mij nederig en klein – tenminste, op mijn beste momenten. Dan zeg ik het tegen Hem: ‘Ik ben niet zoals U bedoeld hebt. Wijst U maar aan wat er niet goed is in mijn leven en waar U aan wilt werken. Ik wil U gehoorzamen. Want U bent mijn Schepper en U weet hoe ik Uw beeldrager kan en mag zijn.’

2. *De 'genoegzaamheid' van Christus* – Eén van mijn lievelingsliederen is 'Wat mij dierbaar was' van Graham Kendrick (Opwekking 460): 'Ik wil U kennen, Jezus; dat is mijn grootste schat.' Ik heb zeker ook 'gewone mensen' nodig, maar ik hou ervan om te geloven dat als het erop aankomt, Jezus voor mij genoeg is. Het lied is een verwijzing naar het bijbelboek Filippenzen, waarin ook dit prachtige vers staat: 'Ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben' (4:11, Statenvertaling). Omdat ik Christus ken! Daarom kan ik ook zeggen: Gods genade is genoeg voor mij (2 Kor. 12:9).
3. *Besef van kruisdragen* – Jezus heeft nooit beloofd dat Hem volgen makkelijk en leuk zou zijn. Het is mooi en goed, en wie het doet zal er nooit spijt van krijgen, maar het kan ook pijn doen. Het vraagt om kruisdragen. Voor de één kan dat betekenen dat hij geloofsvervolgung ondergaat, voor een ander dat ze trouw blijft aan een moeilijk huwelijk, en voor mij (zo zie ik het) dat ik afzie van seksualiteit. Ik hou dat niet zomaar aan elke andere homo voor, zo van: 'Zie het maar als jouw kruis!', maar voor mijzelf is het zeker een helpende gedachte. Er gebeurt mij niets vreemds!
4. *Relativering van seksualiteit* – Daar komt bij dat ik geleerd heb om seksualiteit te relativieren, in ieder geval ten opzichte van de *overwaardering*

ervan in deze tijd. Tegenwoordig is de stelling bijna: zonder seks is het leven niet meer de moeite waard, of word je in ieder geval gefrustreerd. Natuurlijk is het op een bepaalde manier frustrerend om geen seks te hebben, maar ik bestrijd wel dat seks hoort bij de primaire levensbehoeften. Ik geloof dat ik de apostel Paulus daarmee aan mijn zijde heb. Voor hem is ongetrouwd zijn niet plan B als plan A (trouwen) niet lukt. Hij ziet het als een volwaardige roeping naast die van het huwelijk (1 Kor. 7).

5. *Het zicht op het toekomstige leven* – Ten slotte zie ik het leven niet als een sinaasappel die je tot de laatste druppel moet uitpersen. Ik sta met beide benen op deze aarde en ik geniet van de dingen die God me te genieten geeft, maar ik ben niet bang dat ik iets zal missen. Ik hoef niet rijk te zijn, ik hoef geen carrière te maken en ik hoef zelfs niet per se een seksuele relatie. Want hoe dan ook, het beste komt nog. En ‘het lijden van de tegenwoordige tijd weegt niet op tegen de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden’ (Rom. 8:18).

Eigen weg

Mijn verhaal is natuurlijk niet hét voorbeeld voor homoseksuele jongeren. God gaat met ieder van hen een eigen weg. Maar wat ikzelf als homoseksuele christen heb ontdekt, stimuleert mij wel om hun

voor te houden dat de weg achter Jezus aan ook voor hen een weg met perspectief is.

Om over na te denken

1. Wat is gebrokenheid in jouw eigen leven? Herken je dat God die gebrokenheid kan en wil herstellen met het goud van Zijn liefde en genade?
2. Ik beschrijf vijf geestelijke waarheden die voor mij belangrijk zijn geweest om als homo mijn weg achter Jezus te gaan. Wat betekenen deze waarheden voor jou?
3. Welke geestelijke waarheid heb jij je het minst eigen gemaakt? Hoe zou je die meer voor ogen kunnen houden?

HOOFDSTUK 2

ENKELE *kaders*

Op een gemeenteavond over homoseksualiteit liet de moeder van een homoseksuele zoon op een gegeven moment merken dat ze nogal teleurgesteld was in wat de avond haar tot dan toe gebracht had. Ze had gehoopt en verwacht dat we met elkaar tot de conclusie zouden komen dat homoseksualiteit eigenlijk helemaal geen moeilijk onderwerp is. De kerk hoefde alleen maar te erkennen dat ze het altijd bij het foute eind had gehad. 'Waarom doen we er nog zo moeilijk over?'

Deze ervaring maakte me ervan bewust dat ik aan het begin van zo'n avond duidelijker moet maken hoe ik het onderwerp benader. Want waar veel mensen het probleem ervan totaal niet meer inzien, ervaar ikzelf homoseksualiteit nog steeds als een spanningsvol onderwerp. Er zit een spanning in die op een bepaalde manier terug te voeren is op

God zelf, namelijk de spanning tussen Zijn heiligheid en Zijn barmhartigheid. Natuurlijk is die spanning er in God niet (in Hem zijn barmhartigheid en heiligheid een harmonieuze eenheid), maar in onze bezinning op homoseksualiteit kunnen we het wél zo ervaren.

Aan het begin van dit boek wil ik daarom gelijk maar duidelijk maken dat ik niet precies weet hoe we met die spanning moeten omgaan. Er zijn christenen die stellen dat we Gods barmhartigheid voorop moeten stellen. Het enige wat de kerk moet laten zien, is acceptatie en liefde – ook voor homoseksuelen die in een relatie leven. Aan de andere kant zijn er christenen die vinden dat daarmee tekort wordt gedaan aan Gods geboden en dus aan Zijn heiligheid. De gemeente moet een heilige gemeente zijn!

Beide groepen hebben de neiging het onderwerp homoseksualiteit te versimpelen tot een eenvoudige stellingname: de ene groep benadrukt een *veilige* kerk, de andere een *heilige* kerk.

Ik ben bang dat het onderwerp zo simpel niet is. Daarom zeg ik ook maar eerlijk dat ik de spanning tussen Gods barmhartigheid en Zijn heiligheid niet zomaar kan en wil oplossen. Het gaat erom dat we een veilige én heilige kerk zijn. De manier waarop dat vorm krijgt, is niet in een eenvoudig abc'tje weer te geven. Ze kan er in de ene situatie ook anders uitzien dan in de andere.

Achterhaald standpunt

Ik denk dat het goed is als ik nog iets meer vertel over de denkkaders waarbinnen ik dit boek schrijf. Dan is gelijk ook maar duidelijk dat ik daarmee niet op het spoor zit van het dominante denken over homoseksualiteit in deze tijd – noch dat van de maatschappij, noch dat van de kerk in het Westen. Tegelijkertijd wil ik voorkomen dat daar te overhaaste conclusies uit getrokken worden.

Zoals in de inleiding door de uitgever beschreven, wordt dit boek gelijktijdig uitgegeven met het boek ‘Geliefden’ van Preston Sprinkle. Dat bevat onder meer een uitgebreide theologische studie naar wat er in de Bijbel staat aangaande homoseksualiteit. Wat Sprinkle daarover schrijft, is ook mijn persoonlijke overtuiging, namelijk dat het onderwijs van Jezus en de apostelen geen ruimte laat voor de homoseksuele relatie. Toch wil ik het hier – om de spanning tussen Gods barmhartigheid en Gods heiligheid niet te snel op te lossen – iets voorzichtiger zeggen: bijbels gezien *ligt het niet voor de hand* dat een christen-homo een seksuele relatie aangaat.

Over de vraag of er ruimte moet zijn voor een homoseksuele relatie, bestaat binnen de kerken in Nederland veel verschil van mening. Voor velen is het ‘overduidelijk’ dat die ruimte er wel is. Ook veel homojongeren binnen de doelgroep van dit boek zijn daar goed van op de hoogte. Ze hebben bijvoorbeeld gelezen of gehoord dat Paulus het in Romeinen 1 alleen heeft over situaties van seksueel

misbruik of van homoseksualiteit in de context van afgoderij. Daarmee is volgens hen duidelijk dat het in die teksten niet over hen gaat. Neem daarnaast de woorden van Jezus, zeggen ze, voor wie liefde het allerbelangrijkste is, en de grond onder de traditionele visie over homoseksualiteit is verdwenen. Voor het gesprek over homoseksualiteit maakt dat uiteraard veel uit. In hoofdstuk 10 hoop ik daar meer over te zeggen.

Een ander gevoelig punt is wat ik in het vorige hoofdstuk schreef over gebrokenheid in relatie tot mijn homoseksualiteit. Want moet en kun je homoseksualiteit wel gebrokenheid noemen? Daar zit een visie achter die lang niet door iedereen wordt gedeeld. Ook sommige christenen ontkennen dat homoseksualiteit gebrokenheid is. Volgens hen is het gewoon een scheppingsvariant naast heteroseksualiteit. Dat God heteroseksualiteit wél en homoseksualiteit níet bedoeld zou hebben bij de oorspronkelijke schepping vinden ze een arrogante stellingname. 'Wie ben jij dat je denkt te weten wat Gods bedoeling is?' Het probleem is volgens hen niet de homoseksualiteit zelf, maar de kerk die homoseksualiteit niet als gelijkwaardig erkent.

Het denken van deze laatste groep is dus niet het kader waarbinnen ik dit boek schrijf. Dat ik homoseksueel ben, is niet mijn schuld of mijn zonde, maar ik zie het wel als een gevolg van de zondeval. Ook hier kom ik in hoofdstuk 10 nog op terug. Op dit moment geef ik alleen vast de volgende overweging mee: als God bij de schepping ook homoseksualiteit

bedoeld had, waarom heeft Hij dan in Zijn Woord alleen afwijzende teksten over de homoseksuele praxis laten opnemen?

Andere weg

Hoewel ik dus schrijf vanuit een bepaalde visie op homoseksualiteit, is dit boek niet bedoeld om juist deze visie aan jongeren over te dragen, zo van: 'Hoe maak ik hun duidelijk dat homoseksualiteit niet is zoals God seksualiteit bedoeld heeft?' Dat ik duidelijk ben over mijn denkkader, is vooral om aan te geven dat ik bepaalde dingen *niet* ga zeggen. Ik ga problemen die homoseksuele jongeren kunnen hebben, bijvoorbeeld niet oplossen door te zeggen dat er 'helemaal niks mis' is met homoseksualiteit. Ik ga óók niet beweren dat Jezus geen enkel probleem met de homoseksuele relatie heeft of zou hebben, hoe graag ik dat ook zou willen...

Doel van pastoraat

We komen er nog uitgebreid op terug, maar denk er vast over na welk doel je op dit moment voor ogen hebt in de begeleiding van homoseksuele jongeren. Kies bijvoorbeeld uit:

- voorkomen dat ze een seksuele relatie aangaan
- ze bij Christus houden of brengen
- ze bij de kerk houden
- met ze meedenken
- zorgen dat ze zichzelf kunnen zijn

Aan de andere kant geloof ik óók niet dat het doel van pastoraat aan homoseksuele jongeren is, hen ervan te overtuigen dat ze single moeten blijven. Allereerst omdat dit niet het *enige* onderwerp is dat aan de orde kan komen. Homoseksuele christenjongeren kunnen met veel méér en heel andere vragen zitten. Wie ben ik voor God? Wie is God voor mij? Hoe ga ik om met mijn ouders? Waarom ben ik zo? Enzovoorts. Lang niet elke homojongere stelt zichzelf direct de vraag of hij/zij een seksuele relatie zal aangaan. Zolang dat niet zo is, hoeven wij er ook niet over te beginnen.

In de tweede plaats is de vraag over wel/niet een homoseksuele relatie niet de *belangrijkste* vraag. Dat is een vergissing die vaak begaan is in het pastoraat rond homoseksualiteit; alsof het doel is te voorkomen dat de ander een seksuele relatie zou aangaan. Hoe belangrijk dat (misschien) ook is, het is niet het belangrijkste. Doel van het pastoraat is: de ander bij Christus brengen, in de hoop dat hij of zij in die gebrokenheid God leert kennen en liefhebben. Het gaat om het *hart* van homo's – dat dat gevuld wordt met liefde van en voor God.

Van daaruit mogen we geloven dat God vervolgens een weg wijst om homoseksualiteit de juiste plek te geven. Als pastor mag je daarover best jouw gedachten delen, als de jongere maar wel de ruimte ervaart om – als hij dat wil – een andere weg te gaan. In hoofdstuk 8 ga ik daar verder op in.

Eerst Christus

[In kerken wordt tegenwoordig]... 'heel veel gediscussieerd en geruzied over homoseksualiteit. Zit je in een wat meer 'moderne' kerk, dan valt dat nog wel mee, maar als je lid bent van een 'behoudende' kerk, dan kun je het als homo extra moeilijk krijgen. Dat is vooral zo als ze daar (lijken te) denken dat je zaligheid ervan afhangt hoe je omgaat met je homoseksualiteit. Als je een homoseksuele relatie aangaat, sta je buiten het heil van God.

Om bij dat laatste te beginnen: dat is natuurlijk een onbijbelse voorstelling van zaken. Het is niet je mening over homoseksualiteit die bepaalt of je behouden wordt. Als je voor God verschijnt, gaat het er ten diepste alleen om of Hij Christus in jou herkent. Ben je door geloof Zijn eigendom geworden of heb je voor eigen rekening geleefd? Zo bezien, kan iemand die als homo 'goed' heeft geleefd (wat dat dan ook is) dus toch verloren gaan, bijvoorbeeld omdat hij dacht met zijn goede gedrag de hemel te verdienen. En iemand die 'fout' heeft gedacht en geleefd (wat dat dan ook is) kan toch behouden worden, namelijk als hij ondanks alles toch aan Jezus vasthield.

Ik vind het belangrijk om dat hier te benadrukken, omdat het gesprek over homoseksualiteit wel eens té zwaar beladen wordt. Dan lijkt het alsof het in de kerk of in het leven van een christen-homo maar om één ding draait: welk standpunt heb je over homoseksualiteit? Onbedoeld kan daarmee wat het allerbelangrijkste is, op de tweede plaats komen: hoe denk je over Jezus Christus? Natuurlijk hebben die

twee alles met elkaar te maken, maar wel in de goede volgorde: eerst Christus, en dan (in navolging van Hem) een houding ten aanzien van homoseksualiteit.

Uit: 'Oké, ik ben dus homo', pag. 24-25

Belangrijk principe

In de korte tijd dat Hart van Homo's subsidie kreeg van de toenmalige minister Bussemaker, kwam de Tweede Kamer daartegen in het geweer omdat wij jongeren de keuze zouden opleggen om single te blijven. Tijdens een hoorzitting stelde een sociaal-liberaal Kamerlid me daarom de vraag wat ik zeg tegen een homoseksuele jongere die bij me komt om hulp of advies. Waarop ik antwoordde dat dat helemaal zou afhangen van de vraag van deze jongere, 'want de vraag van de jongere is hierin leidend.' Hoewel het betreffende Kamerlid vond dat ik zijn vraag hiermee ontweek, geloof ik nog steeds dat dit het juiste antwoord was. *Ik* ben niet degene die bepaalt wat het probleem van een homoseksuele jongere is, dat kan alleen hij of zij zelf. Natuurlijk kan ik hem door vragen te stellen helpen om dingen voor zichzelf helderder te krijgen, maar ik kan hem alleen helpen als hij zelf aangeeft waarmee hij geholpen wil worden.

Ik vind dit een belangrijk principe in de begeleiding van homoseksuele jongeren. Je kunt pastoraat niet opleggen. Als een jongere geen enkel probleem

heeft met zijn of haar homoseksualiteit, is het niet jouw taak om er een probleem van te *maken* (tenzij je de vermaning ook ziet als een vorm van pastoraat, maar dat is niet de spits van dit boek). Het gaat erom dat je zoveel mogelijk met de jongere probeert mee te denken.

Dat de vraag van de jongere hierin leidend is, betekent overigens niet dat je daarbij voor jezelf geen grenzen aanhouden. Als een jongere aan mij vraagt of ik hem kan helpen om iemand te vinden met wie hij een seksuele relatie kan aangaan, zeg ik dat hij daarvoor beter iemand anders om advies kan vragen...

Vooruitlopend op hoofdstuk 8 wil ik hier ten slotte nog één ding zeggen over het doel van de begeleiding van homoseksuele jongeren. Uiteindelijk is dat volgens mij dat homoseksuele jongeren leren zelf verantwoordelijkheid te dragen voor (hoe ze omgaan met) hun seksuele gevoelens – in relatie tot zichzelf, tot hun omgeving en tot God. Die verantwoordelijkheid kan en mag je niet van hen overnemen, juist ook niet als ze de verantwoordelijkheid liefst van zich afschuiven.

In dat leerproces mag je proberen te zijn als Christus. Hij had onvoorwaardelijk lief, maar drong daarin zichzelf niet op. Hij gaf een radicale invulling aan Gods wet, maar bleef tegelijkertijd zo lang mogelijk in contact met zondaren. Hij ging grenzen over die door mensen werden gemaakt, maar verontreinigde zichzelf niet. Zoals Hij kunnen wij dat

niet, maar het helpt wél als we Zijn voorbeeld voor ogen blijven houden.

Om over na te denken

1. (H)erken je bij dit onderwerp de spanning tussen Gods barmhartigheid en Zijn heiligheid? Naar welke kant toe ben je geneigd deze spanning op te lossen?
2. Wat vind je van 'het dominante denken over homoseksualiteit in deze tijd'? Wat ervaar je als positief daarin? Waar heb je moeite mee?
3. Denk eens na over hoe Jezus mogelijk zou omgaan met een homoseksuele jongere die Hem wil volgen.

Praktisch uitgelicht

- Een bijbelse visie op homoseksualiteit is belangrijk. Maar wek niet de indruk dat het christen-zijn van een homoseksuele jongere ervan afhangt. Dat zet de pastorale relatie onder een te hoge druk. Om toch niet tekort te doen aan wat de Bijbel zegt, kun je uitgaan van de formulering die in dit hoofdstuk wordt gegeven: *Bijbels gezien ligt het niet voor de hand dat een christen-homo een seksuele relatie aangaat.*
- Als je weet dat een jongere homoseksueel is, ga er dan niet van uit dat hij daar problemen mee heeft en door jou geholpen wil worden. Het is goed

om jezelf aan te bieden als mogelijke gesprekspartner, maar het is aan de jongere of hij/zij daar gebruik van wil maken. Je kunt pastoraat niet opdringen.

- Bedenk dat een jongere altijd zelf verantwoordelijk blijft voor hoe hij met zijn homoseksualiteit omgaat. Dat besef helpt om de pastorale relatie evenwichtig te houden. Jij bent er niet verantwoordelijk voor als hij een weg gaat die jij liever anders had gezien. Andersom ervaart de jongere op deze manier dat je hem helemaal serieus neemt. Het voorkomt ook dat hij te veel in de slachtofferrol kruipt.

HOOFDSTUK 3

WAAR HEBBEN WE HET *eigenlijk* over?

Op de website hartvanhomos.nl staan allerlei artikelen over homoseksualiteit: verhalen van christen-homo's, praktische tips, bemoedigingen, nieuwsberichten, enzovoort. Toch zijn het maar twee artikelen die onveranderd het meest worden aangeklikt: 'Hoeveel mensen zijn homo?' en 'Hoe ontstaat een seksuele geaardheid?' Dat zijn blijkbaar vragen die triggeren. Op de één of andere manier proberen we met dit soort vragen greep te krijgen op het 'vreemde' feit dat er een kleine minderheid is die niet valt op het 'andere', maar op 'hetzelfde' geslacht. We willen het verschijnsel kunnen duiden.

In dit hoofdstuk willen we daarover nadenken. We zullen zien dat we daarbij stuiten op ingewikkelde vraagstukken. Allereerst moeten we iets zeggen over de terminologie. Want wat bedoelen we eigen-